

РЕШЕНИЕ

№ 13399

гр. София, 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М.Ш

при участието на секретаря Г.Х
като разглежда докладваното от М.Ш Гражданско дело № 20231110120207 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявени от Х. В. Г. против ***** **искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ** за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, възстановяване на предишната работа. Претендира разноски.

Ищецът твърди, че на 31.05.2017 г. е сключил трудов договор с ответника, по силата на който е назначен на длъжност ***** , като е постъпил на работа. Сочи в уточнителна молба от 04.05.2023 г., че е полагал труд в София, въпреки че живее в гр. Добринище. В периода 02.12.2022 г. – 20.03.2023 г. бил в отпуск по болест, когато получил по пощата препоръчано писмо, в което се сочело, че следва да попълни обходен лист. Ищецът бил уведомен устно, че договорът му е прекратен поради сключен нов договор за възлагане на управлението. Заповед за уволнение ищецът не е получавал, но предполага, че ако има такава, то тя ще е от дата 15.02.2023 г. – 21.03.2023 г. Когато се завърнал на работа на 21.03.2023 г. получил трудовата си книжка, в която е посочено като основание за уволнение чл. 328, ал. 2 КТ. Твърди, че трудовото му правоотношение е **прекратено** и претендира уволнението да бъде отменено като незаконосъобразно поради: прекратяване на правоотношението докато ищецът е бил в отпуск; липса на нов бизнес план на ответника. Моли да бъде възстановен на длъжността *****.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК депозира писмен отговор. Оспорва исковете по основание. Сочи, че заповедта е законосъобразна, като с договора за възлагане на управлението от 10.01.2023 г. е възложено на ..... именно управление на предприятието и липсва законово изискване в същия да се съдържа бизнес задача. Излага в тази връзка, че ответникът е ЕАД с едностепенна

система на управление, като 100 от капитала е собственост на българската държава. На осн. чл. 244, ал. 7 ТЗ отношенията между дружеството и изпълнителен член на съвета се уреждат именно с договор за възлагане на управлението. Процесният договор съдържа всички необходими реквизити по чл. 54 от Правилника към Закона за публичните предприятия. Сочи, че няма пречка бизнес –задачата да се съдържа в друг документ, както е в случая – Бизнес програма 2021 – 2023 г., приета с решение на Съвета на директорите според т. 2,1 от протокол № 123/28.02.2022 г. Излага, че в предвидения в договора срок програмата е изготвена и представена в срок в Министерство на транспорта и съобщенията. Сочи на второ място, че заеманата от ищеца длъжност е ръководна. Излага, че Заповедта за уволнение е с номер 5 от дата 09.02.2023 г., като е връчена лично на ищеца при отказ на адреса от трудовия договор на дата 14.02.2023 г., в 08,20 часа. Ищецът бил узнал за заповедта и на дата 21.03.2021 г. когато в предприятието се опитал да унищожи екземпляра от заповедта, като го скъсал на две.

Ищецът в първо с.з. оспорва да е получавал заповед за уволнение, както и да е правил опит да я унищожи. Сочи, че на дата 14.02.2023 г., когато се твърди да му е връчена заповедта в гр. Добринище, той е заминал за гр. София на разсъмване, за да отиде на лекар; върнал се е в дома си в гр. Добринище следобеда и не е могла да му бъде връчена заповедта по сочения от ответника начин- при отказ. Оспорва да има вписване в ТР на съответните обстоятелства.

Ответникът поддържа, че заповедта е връчена при отказ на ищеца в гр. Добринище сутринта на дата 14.02.2023 г. в дома му, сутринта. Сочи, че ищецът затворил прозореца; отказал да получи заповедта и да отвори портала на двора /живее в къща/, което принудило връчващите да документират отказа и да подпъхнат заповедта в джоб под портала на вратата на двора. Ответникът сочи, че заповедта съществува общо в 4 екземпляра – първи се връчва на лицето, втори остава в досието на ЧР /който според ответника ищецът скъсал на 21.03.2021 г./, трети се съхранява в Поделението, а четвърти – в отделен класьор за заповеди.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира следното от фактическа и правна страна.

С доклада по делото, приет при липса на възражения на страните, е прието и отделено като безспорно и ненуждаещо се от доказване, че ищецът и ответникът са били в трудово правоотношение по силата на безсрочен трудов договор № 8/31.05.2017 г. г., по силата на които ищецът бил назначен на длъжност ***** , като е постъпил на работа; че на 10.01.2023 г. между ответника и ..... е сключен договор за възлагане на управлението, като ..... е постъпил на работа и изпълнението му е започнало; че заеманата от ищеца длъжност преди уволнението е ръководна по см. на КТ – възложено му е ръководство на трудовия процес, възложена му е трайно ръководна функция по отношение на определена дейност, която е съществена за ответника – работодател;

По исквете в тежест на ищеца е възложено да докаже, че към момента на началото на устните състезания е налице трудово правоотношение, което би

съществувало, ако ищецът не беше уволнен с процесната заповед.

В тежест на ответника е възложено да докаже, че уволнението е законно, вкл. че трудовото правоотношение е прекратено с процесната заповед № 5/09.02.2023 г., която е връчена лично на ищеца при отказ на адреса от трудовия договор на дата 14.02.2023 г., в 08,20 часа; че предприятието - работодател е възложило управлението чрез договор за възлагане на управлението на дадено лице, след сключване на трудовия договор с ищеца; от започване на изпълнението на договора за възлагане на управлението до прекратяване на правоотношението на ищеца са изтекли не повече от 9 месеца; останалите си възражения.

Страните се спорят, а и се установява, че ищецът е назначен по силата на безсрочен трудов договор № 8/31.05.2017 г. на длъжност ******, като е постъпил на работа /л. 3/.

Ищецът не спори /вкл. с молба от 04.05.2023 г. на л. 13/, че заеманата от него длъжност е ръководна.

Това се установява и от приложената длъжностна характеристика /л. 4/, според която основните трудови задължения на ****** включват да организира и ръководи дейността на поделението, да представя концепции за развитие, да дава отчети, да „ръководи и контролира цялостния процес в Поделението“, като изпълнява бизнес плана на поделението. ****** е подчинен пряко на Изпълнителния директор.

Според § 1, т. 3 ДР КТ ръководна длъжност по см. на чл. 328, ал. 2 КТ заемат ръководителят на предприятието, неговите заместници и други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес, включително и в поделение на предприятието, както и колективните изборни органи за управление (стопански съвет, управителен съвет, изпълнително бюро, оперативно бюро и други подобни). Следователно, за да се приеме за ръководна определена длъжност, то същата следва да предполага като трудови задължения ръководство на трудовия процес; на ищеца следва да възложена трайно ръководна функция по отношение на определена дейност, която е съществена за ответника – работодател.

Според тълкуването в *Решение № 4 от 7.04.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2285/2021 г., IV г. о., ГК* в обхвата на разпоредбата са включени ръководителят и неговите заместници, но и други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес, т. е. и лицата, които упражняват функции по организиране и планиране на този процес, по разпределение на задачи между подчинени служители и работници в предприятието и по организиране на дейности, пряко свързани с ръководството на процеса и по спазването на трудовата дисциплина. Чл. 328, ал. 2 КТ се прилага независимо дали служителят е пряко подчинен на ръководителя на предприятието или е на негово подчинение посредством други служители в управленската структура. Неудачно е да се използват и строго формалните критерии "йерархична подчиненост" и "самостоятелно вземане на решения", особено когато те не са ключови за заеманата длъжност. Преценката за това дали длъжността е ръководна по смисъла на чл. 328, ал. 2 КТ и § 1, т. 3 ДР

КТ, когато случаят се отнася и до "други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес", изисква съдът да анализира съвкупно задълженията на уволнения - по длъжностната характеристика и другите събрани доказателства, които са релевантни за отношенията между уволненото лице и подчинените му служители, а не между него и ръководителите му.

В случая заеманата от ищеца длъжност е била ръководна.

Следователно налице е първият елемент от фактическия състав на уволнителното основание по чл. 328, ал. 2 КТ – ищецът е заемал преди уволнението ръководна длъжност.

На второ място, установи се предприятието - работодател е възложило управлението чрез договор за възлагане на управлението на дадено лице и то след сключване на трудовия договор с ищеца.

Ответникът е ЕАД с едностепенна форма на управление, като капиталът е 100 собственост на държавата. Органи на ответното дружество са Общото събрание на акционерите и Съвет на директорите. Според чл. 5 от Закона за публичните предприятия публичните предприятия са юридически лица, които се създават и управляват в интерес на гражданите и обществото с цел постигане на максимална стойност за обществото чрез ефективно разпределение на ресурсите в определени случаи. Според чл. 57, ал. 1 от Правилника към закона в съответствие с одобрената от Министерския съвет политика за участието на държавата в публичните предприятия органите, упражняващи правата на държавата, съответно общото събрание, одобряват средносрочните цели и планирани резултати за всяко отделно предприятие като част от неговата бизнес програма. В случая министърът на транспорта е лицето, което упражнява правата на държавата в съответствие със закона.

Съгл. чл. 244, ал. 1 ТЗ дружеството се управлява и представлява от Съвет на директорите. Съветът на директорите възлага управлението на дружеството на един или няколко изпълнителни членове, избрани измежду неговите членове, и определя възнаграждението им. Според чл. 244, ал. 7 ТЗ отношенията между дружеството и изпълнителен член на съвета се уреждат с договор за възлагане на управлението, който се сключва в писмена форма от името на дружеството чрез председателя на Съвета на директорите. Според чл. 54, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия, в договора за управление или за контрол се определят като задължителни реквизити правата и задълженията на страните, размерът на възнаграждението и начинът на плащането му, отговорността на страните при неизпълнение на договора, основанията за прекратяване на договора, размерът на паричната гаранция, но не по-малко от 3-месечното им брутно възнаграждение, която те дават за своето управление, взаимоотношенията между страните в периода от прекратяване на договора до заличаване на името на освободения член на орган за управление или контрол в Търговския регистър.

Видно от договор № ВД-4/06.01.2023 г. /л. 31/ лицето, упражняващо правата на държавата спрямо публичното предприятие – ответника, е министърът на транспорта. Именно той е сключил на 06.01.2023 г. /т.е. след сключване на трудовия договор с ищеца/ с ..... – член на Съвета на директорите на ответното дружество, на осн. чл. 52, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия договор. По силата на този договор на ..... се възлага да управлява дружеството, като се задължава да представи парична гаранция по чл. 54, ал. 3 от Правилника /чл. 8 от договора/, а възнаграждението е уговорено като зависещо от финансовите резултати на дружеството /чл. 7 от договора, който препраща към чл. 56 от Правилника/.

Според чл. 244, ал. 7 ТЗ о тношенията между дружеството и изпълнителен член на съвета се уреждат с договор за възлагане на управлението, който се сключва в писмена форма от името на дружеството чрез председателя на съвета на директорите. Съгл. чл. 54, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия, в договора за управление или за контрол се определят като задължителни реквизити, както следва: правата и задълженията на страните, размерът на възнаграждението и начинът на плащането му, отговорността на страните при неизпълнение на договора, основанията за прекратяване на договора, размерът на паричната гаранция, но не по-малко от 3-месечното им брутно възнаграждение, която те дават за своето управление, взаимоотношенията между страните в периода от прекратяване на договора до заличаване на името на освободения член на орган за управление или контрол в Търговския регистър.

В случая е сключен такъв договор – от 10.01.2023 г. /л. 25/, между новия Изпълнителен директор ..... и Председателя на Съвета на директорите. Договорът е писмен и съдържа всички необходими според ТЗ и Правилника реквизити.

Съгл. чл. 1, ал. 1 от него на ..... се възлага да представлява дружеството като Изпълнителен член/Изпълнителен директор, като изпълнява следната бизнес –задача: достигане на обемните показатели и количествените стойности на дружеството, заложи в бюджета, в бизнес-програмата на ответника, приета и одобрена съгл. чл. 27, ал. 6 от Правилника, и задачата според ежегодните актуализации на бизнес –плана – чл. 1, ал. 2. Според чл. 1, ал. 3 наред с това изп. директор извършва всички правни и фактически действия по управлението и представителството на ответното дружество, като вкл. определя бизнес-програмата на дружеството /чл. 5, т. 2 от договора/, представлява дружеството пред съд /чл. 8, т. 1 от договора/, както и сключва, изменя и прекратява трудови договори със служители и налага дисциплинарни наказания /чл. 8, т. 2 – т. 6 от договора/. Според чл. 15 от договора възнаграждението на изп. директор зависи от финасовите резултати – посочен е чл. 56 от Правилника, според който съществува подобна зависимост.

Страните не спорят, а и се установява от чл. 4, ал. 2 от договора, че новият изп. директор ..... е започнал на изпълнението на договора/ встъпил е в управление на предприятието на 10.01.2023 г. - т.е. преди уволнението, извършено на 14.02.2023 г.

От започване на изпълнението на договора за възлагане на управлението до прекратяване на правоотношението на ищеца са изтекли по-малко от 9 месеца – около един месец.

Спорът между страните е съсредоточен на първо място около това дали изобщо е възникнало за ответника правото по чл. 328, ал. 2 КТ да прекрати трудовото правоотношение на ищеца на това основание, понеже според ищеца за да възникне това право следва в договора за управление да се съдържа изрична бизнес задача с конкретни икономически показатели, които управляващият предприятието трябва да постигне, а именно производителност, рентабилност, обем на оборота, печалби, поддържане на определен брой работни места, финансови задължения и инвестиции.

Съдът намира следното. Договорът за възлагане на управлението е писмен и съдържа всички необходими според ТЗ и Правилника реквизити.

Необходимостта в договора да е посочена конкретна бизнес – задача с показатели като задължително условие за възникване на правото да се извърши уволнение на това основание е залегнало в практиката за периода от 2011 г. – 2015 г.

Тази практика обаче е преодоляна според с *Решение № 4 от 7.04.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2285/2021 г., IV г. о., ГК*. Според него предпоставката по чл. 328, ал. 2, изр. 2 КТ не изисква започнатото изпълнение по сключения нов договор за управление в смисъла на разпоредбата на КТ да се свързва винаги и *единствено* с изпълнението на конкретна бизнес програма или бизнес план. Такова допълнително условие за фактическия състав по чл. 328, ал. 2 КТ от закона не произтича. Условието не може да се изведе и по тълкувателен път, включително за тези работодатели, които са нормативно задължени да осъществяват своята дейност по бизнес програма, утвърдена по надлежен ред и с необходимо съдържание (както е в случая), но и за онези работодатели, които с договора за управление са възложили изготвяне и/или изпълнение на конкретна бизнес програма или бизнес план. Достатъчно е да е сключен нов договор, с който собственикът на предприятието или негов представител срещу уговорено възнаграждение е възложил управлението на предприятието на оправомощено от закона лице (управител, изпълнителен директор на дружеството и т. нат.) срещу възнаграждение и лицето да е започнало изпълнението по договора. Изводът произтича от правната характеристика на договора за управление. Той е каузален, а неговото основание/кауза/цел, към която е насочен, е лицето, на което срещу възнаграждение е възложено управлението, на свой риск и полагайки грижата по чл. 281 ЗЗД да постигне оптимален стопански резултат. Добавянето на предпоставка, която от закона не произтича - започналото изпълнение да е релевантно само когато е по конкретна бизнес програма/ бизнес план, неоправдано стеснява приложното поле на чл. 328, ал. 2 КТ. Поради това 9-месечният срок по чл. 328, ал. 2, изр. 2 КТ има за начало първия акт на управление на предприятието, предприет от лицето, на което това е възложено срещу възнаграждение със сключения нов договор. Законът не изисква да е акт на изпълнение по конкретно възложена от работодателя бизнес програма или бизнес план.

В случая страните не спорят, а се установява, че новият изп. директор е встъпил и е поел управлението на предприятието на 10.01.2023 г., т.е. преди уволнението. Съответните обстоятелства за вписани в ТР на 16.01.2023 г. - преди връчването на заповедта за уволнение.

На следващо място, дори да се приеме, че започването на изпълнението по договора за възлагане на управлението може да произтича само и единствено от конкретен и силно детайлизиран бизнес – план /което настоящият състав не споделя/, то в случая е налице такъв бизнес план.

Както беше изложено по-горе ответникът е публично предприятие, като неговият бизнес план съгл. чл. 57, ал. 6 от Правилника се разработва от публичното предприятие и се приема от неговия управителен орган, а се одобрява от органа, упражняващ правата на държавата в предприятието - в случая министъра на транспорта. Действително, бизнес- програмата за 2021 г. – 2023 г. по чл. 57, ал. 6 от Правилника е приета от ответника на 28.02.2022 г. /л. 35/ и е одобрена от принципала след това – входирана в Министерство на транспорта на 02.03.2022 г. /л. 98/. Това обаче не засяга законността на уволнението.

Това е така, понеже на първо място договорът за възлагане на управлението съдържа достатъчно конкретна бизнес задача - чл. 1, ал. 2 от него, а и изрично препраща към бизнес плана за 2021 – 2023 г. /л. 36 и сл./, в който е видно че са заложени множество конкретни бизнес показатели с цифрови стойности. Според *Решение № 249 от 4.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1358/2012 г., IV г. о., ГК* бизнес-задачата с конкретни икономически показатели, които управляващият предприятието трябва да постигне, може да бъде поставена и с *други актове* и документи, стоящи извън самия договор за управление, стига да е налице връзка между тях. В случая договорът изрично препраща към задачата, а и това е заложено нормативно.

На второ място, според *Решение № 215 от 3.07.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7007/2013 г., IV г. о., ГК* не засяга законността на уволнението обстоятелството, че бизнес – задачата е приета след встъпване на новия управител в длъжност стига това е предвидено в договора. Прието е в това решение, че изпълнителният директор има възможност, при наличие на изрична клауза в договора за управление, в определен или технологично необходим срок да разработи бизнес план в отделен документ след сключването на договора.

Настоящият състав намира, че подобно правомощие е пряко свързано с цялостната дейност на изп. директор, като в случая е заложено по този начин и нормативно. В чл. 57 от Правилника е разписана подробна процедура по одобряване на плана от лице, стоящи извън предприятието ответник – принципала, която отнема техническо време. Също така според чл. 59 от Правилника плановият хоризонт на бизнес програмата е три- или петгодишен, като за базова се приема годината, предхождаща първата година от прогнозния период. Бизнес програмата се актуализира ежегодно. Следователно до приемане на новия бизнес – план продължава да действа старият, чието изпълнение се ръководи също пряко от новия изп. директор.

Следователно, не се спори, че към 14.02.2023 г. ищецът е заемал ръководна длъжност при ответника; че на 10.01.2023 г. – след сключване на

трудовия договор с ищеца, между ответника и ..... е сключен договор за възлагане на управлението, като ..... е постъпил на работа и изпълнението му е започнало.

Спорно е по делото кога е прекратено трудовото правоотношение с ищеца, кога и при какви обстоятелства му е връчена процесната заповед № 5/09.02.2023 г. на л. 24.

Ищецът последователно оспорва да е получавал заповед за уволнение, както и да е правил опит да я унищожи. Сочи, че на дата 14.02.2023 г., когато се твърди да му е връчена заповедта в гр. Добринище, той е заминал за гр. София преди разсъмване, за да отиде на лекар; върнал се е в дома си в гр. Добринище следобеда и не е могла да му бъде връчена заповедта по сочения от ответника начин.

Ответникът поддържа, че заповедта е връчена при отказ на ищеца в гр. Добринище сутринта на дата 14.02.2023 г. в дома му. Сочи, че ищецът затворил прозореца; отказал да получи заповедта и да отвори портала на двора /живее в къща/, което принудило връчващите да документират отказа и да пхнат заповедта в джоб под портала на вратата на двора. Ответникът сочи, че заповедта съществува общо в 4 екземпляра – първи се връчва на лицето, втори остава в досието на ЧР /който ищецът скъсал на 21.03.2021 г./, трети се съхранява в Поделението, а четвърти – в отделен класьор за заповеди.

Страните не спорят, че трудово правоотношение **е прекратено на осн. чл. 328, ал. 2 КТ**, като е спорен моментът, в който това е станало и обстоятелствата около връчването.

В тази връзка са събрани писмени доказателства – заповедта на л. 24 и извадка от личния здравен картон на ищеца на л. 117, както и са разпитани двама свидетели / по един, посочен от всяка страна/.

Видно от заповедта в нея е удостоверено, че тя е връчена при отказ на дата 14.02.2023 г. в 8,20 часа в присъствието на свид. *****а. Разпитан е и свидетел при режим на довеждане от ищеца – свид. /*****

Видно от представената извадка от личния здравен картон на ищеца в него на съответната страница на дата 14.02.2023 г. в 08,00 часа ***** – уролог, е вписал определени обстоятелства относно здравословното състояние на ищеца. Подписът под текста, който е с медицинско съдържание, е на д***** и датата и часът са тези на вписване на обстоятелствата. Поставен е и печат от МБАЛ „Света Анна София“ АД, но подписът е на д*****.

Дори да се приеме, че ***** работи към 14.02.2023 г. в МБАЛ „Света Анна София“ АД, което *не се* доказва от ищеца, то от това писмено доказателство се установява единствено моментът, в който лекарят е писал/попълвал в здравната книжка на ищеца, но не и пълно и главно, че ищецът точно в този момент е бил в София, а не в дома си Добринище.

Разпитана, свидетЕ.та ***** дава показания, че на 14.02.2023 г. взела ищеца от дома му преди разсъмване – в 5 часа, и тръгнали за София към

МБАЛ „Света Анна София“ АД за да бъде прегледан ищецът. Върнали се в Добринище следобеда.

Съдът не дава вяра на показанията на свид. ***** относно датата на посещението на МБАЛ „Света Анна София“ АД. В тази част показанията й противоречат на останалите писмени доказателства, както и на показанията на свид. ***** които съдът напълно кредитира.

Разпитана свид. ***** дава показания, че тя заедно с друга колежка и шофьор на ответника потеглили с кола в шест часа сутринта на 14.02.2023 г. от София към Добринище, за да връчат процесната заповед за уволнение на ищеца. Дава показания, че малко преди 08,00 часа били пред дома на ищеца в Добринище, който представлява къща на поне два етажа, със зид и портал, като над зида се виждат прозорците на къщата. СвидетЕ.та почукала на портата на зида първи път и никой не отворил, а само се чул лай на куче. Тропане и драскане по вратата от кучето не е чула, но е сигурна, че кучето е било в двора. Зидът е бил висок и няма видимост към двора. СвидетЕ.та почукала на вратата втори път и тогава се отворил прозорец на къщата и на прозореца се показал ищецът. На прозореца бил ищецът, когото свидетЕ.та разпознала непоколебимо. Било му обяснено, че поводът на идването е да му се връчи заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, която следва да се връчи. Ищецът казал, че не възнамерява да слезе и затворил прозореца. След това свидетЕ.та оформила заповедта като връчена при отказ, сложила я в джоб и я подпъхнала под вратата на зида. Впоследствие заповедта не е изпращана с писма, понеже е била вече връчена. На следващия ден- 15.02.2023 г., свидетелят, който е експерт организация на труда при ответника, изпратила на ищеца писмо с обходен лист, но не заповед.

Свидетелят дава показания и относно последвали събития, които *нямат* пряко отношение към фактическия състав на иска, поради което не следва да се обсъждат подробно. Сочи, че ищецът дошъл в централата, влязъл при свидетЕ.та и се оплакал, че не му е връчвана заповед, но зае, че е уволнен. Свидетелят му отговорила, че втори път не може да му връчи заповедта, но за да си припомни казуса отворила досието, където се намирала заповедта. Тогава ищецът дръпнал заповедта и я скъсал, но това бил само един от екземплярите й.

Съдът дава вяра на показанията на свид. ***** като от тях /в относимите им части относно връчването на заповедта/ се установява, че заповедта е връчена на ищеца при отказ на 14.02.2023 г. сутринта в дома му в Добринище. Ищецът е отказал да слезе и да отвори портала на двора, поради което отказът е документиран от трима свидетели и заповедта е пъхната под портата на зида. Ищецът живее в къща с ограда – зид. Показанията на свидетеля са логични и намират опора в писмените доказателства.

От извадката от личния здравен картон на ищеца се установява единствено кога лекарят е писал в картоната.

Така заповедта за уволнение е връчена надлежно на ищеца на 14.02.2023 г., което е в деветмесечния срок по чл. 328, ал. 2 КТ.

Съгласно практиката на ВКС независимо от начина за уведомяване единствено релевантно е да се установи фактът на узнаването - на достигането на

волеизявлението на работодателя до уволнения служител, като не съществува законова пречка при отказ на работника или служителя да получи заповедта за уволнение, тя да му бъде връчена и при отказ, който следва да бъде надлежно оформен. Задължение на работодателя е екземпляр от писменото изявление да достигне до служителя. Той обаче не може да принуди служителя да се подпише; служителят не може да черпи права от неизпълнението на задължението си да подпише заповедта, затова връчването може да бъде установено с всички доказателствени средства. Така *Решение № 136 от 25.07.2016 г. на ВКС по гр. д. № 6323/2015 г., III г. о., ГК.*

Ответникът не спори, че в периода 02.12.2022 г. – 20.03.2023 г. ищецът бил в отпуск по болест, но в случая не е приложим чл. 333, ал. 1 КТ.

Предвид изложеното до тук искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е неоснователен. Неоснователен е и искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

На ответника се дължат 200 лв. – разноски за юрк възнаграждение.

□

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от Х. В. Г. ЕГН *****, с адрес: гр. Добринище, УЛ*****, срещу „*****“ ЕАД ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****, **искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ** за признаване на уволнението, извършено със заповед № 5/09.02.2023 г., за незаконно и за възстановяване на предишната работа - на длъжност *****.

ОСЪЖДА Х. В. Г. ЕГН *****, с адрес: гр. Добринище, УЛ*****, да заплати на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК на „*****“ ЕАД ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****, сумата от **200 лв.**– разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок считано от датата 02.08.2023 г.

Съдия при Софийски районен съд: _____

